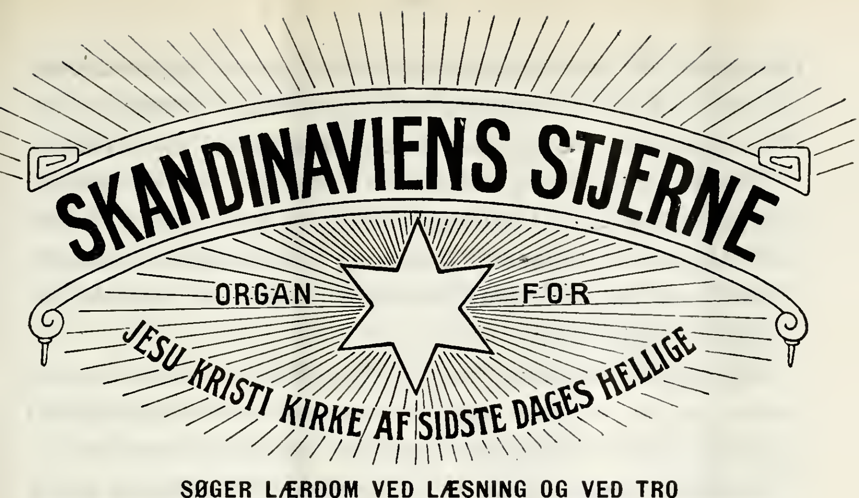

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 8 | 15. APRIL 1926 | 75. AARGANG

LIVET OG DØDEN.

(Af *Henri J. Frederiksen.*)

Altfor mange Mennesker synes i Dag, at Livet ingen Værdi har for dem. Og hvad er Grunden? Vi maa indrømme, at for mange Mennesker er Livet en Plage. Livet betragtes som et nødvendigt Onde, der skal tages med, men naar Døden kommer med stærke Skridt, da hænger de ved Livet, de hager dem fast i Bagateller og indser, at Livet burde have været udnyttet paa en anden Maade. Altfor ofte hører man en saadan Bemærkning som denne: »Blot jeg var ung nu, saa vilde jeg leve Livet paa en anden Maade, og da skulde jeg forstaa at faa et Udbytte af Livet.« Dette er en meget almindelig Bemærkning, som ikke burde høres, men hvorfor den fremkommer, er fordi Menneskene ikke forstaar Betydningen af deres Liv her paa Jorden. Rent menneskeligt set maa vi, naar vi hører en saadan Udtalelse af ældre Folk, indse, at det er af stor Betydning for os at udnytte Livet. Ungdommen burde lære at tænke, inden de udfører noget, og Alderdommen burde søge at hjælpe Ungdommen. Det er de Ældre, der har Er-

faringerne, og hvis de Unge blot kunde forene sig med dem, da vilde det største Udbytte opnaas for begge Parter, og det vilde spore saavel Unge som Gamle til at udføre det bedste.

Tiderne forandrer sig vel, men vi vil se, at de Fejl, som de Ældre begik i deres Ungdom, akkurat de samme Fejl begaas af de Unge ned igennem Tiderne, og hvis dette kan undgaas, er det mere Tid til at gøre det Gode i Stedet for at bøde paa de gjorte Fejltagelser.

Det hedder saa smukt, at »Livet forsvinder i Hast som en Drøm«, og der er mere sandt i dette, end vi er tilbøjelige til at forstaa. Naar vi forlader denne vor jordiske Tilværelse, vil vi hinsides vaagne op, og vi vil have en Fornemmelse af, at vi har haft en Drøm; men det vil snart gaa op for os, at det ikke har været nogen Drøm, men at det har været en Tilværelse, som vil have Betydning for os igennem Evighedernes Evigheder. Naar vi vaagner op af en Drøm, da vil vi, hvis det har været en god Drøm, være kede af, at det ikke var Virkelighed; men vi vil, hvis det har været en daarlig Drøm, være glade for, at det kun var en Drøm. Modsat er det med vort Liv paa den anden Side, thi der vil vi ligeledes vaagne op som af en Drøm, men vi vil glæde os, hvis vi har gjort godt her paa Jorden, og dersom vi har gjort Uret og Ondt, da vil det nage os. Derfor er det af den allerstørste Betydning, at vi for det første udretter noget, benytter Tiden og ikke er lade og tror, at Gud vil gøre alt; for det andet passe paa, at hvad vi udretter er godt, og ikke at udrette de Ting, som vil skade os selv.

Naar vi gør vor Næste Fortræd, da skader vi i egentligste Forstand ikke ham, men os selv; thi den største Velsignelse følger ved at tilgive hverandre, og naar vi skader vor Næste, giver vi ham en Lejlighed til at erhverve sig en saadan Velsignelse, medens vi maaske selv fylder os med Ondskab.

Livet er en Gave fra Gud, og jeg tør sige, at det er den største Gave, Gud nogensinde har givet. Det er formedelst denne Gave, at vi i Fremtiden, ja i al Evighed kan gøre Frem-

skridt og udvikle os, og derfor maa vi skonne derpaa og benytte denne vor jordiske Tilværelse til at danne en Grundvold for den kommende Tilværelse, hvor vi skal gøre de evige Fremskridt. Derfor maa vi forstaa, at Livet her har en saa dyb Betydning, at vi slet ikke kan fatte det i dets Dybde, men naar vi gor alt, hvad vi kan, for at komme til Bunds i Livets Hemmeligheder, da vil Døden ikke komme som en Befrielse, den vil ikke komme som noget glædeligt, men den vil simpelthen være som en Drøm, som en Overgang fra den ene til den anden Tilværelse.

Som Unge tænker vi maaske ikke saa nøje over Døden, den ligger tilsyneladende langt fremme i Tiden, og vi tænker ikke paa, at Døden kan komme naar som helst.

De Ældre kan have forskellige Begreber om Døden. Nogle frygter for Døden, andre ser hen til den som en Befrielse, og endnu andre glæder sig til den. Saa er der et fjerde Begreb, som kun er herskende blandt de Mennesker, der har forstaaet at udnytte Livet paa den rette Maade, og det er, naar de ser hen til Døden som et Overgangsstadium, som en Overgang fra den ene Tilværelse til den anden. De foler hojst en Spænding efter at opleve denne Overgang. Henning Jensen sagde engang: »Jeg har mange Gange, naar jeg var kommen i Seng, gjort mig Umage for at skelne mellem det Øjeblik, da jeg var vaagen, og det Øjeblik, da jeg sov. Det er aldrig lykkedes mig. Paa samme Maade gaar det vistnok, naar man dør. Man faar aldrig at vide, hvad det er at do. Man opdager det forst, naar man vaagner paa et helt andet Sted.«

Mange Mennesker tror, at vi ved Døden bliver tilintetgjorte, eller at Døden betyder en Afslutning, men vi som et Folk tror, at de virkelige Fremskridt og det virkelige og mest betydningsfulde Arbejde forst skal paabegyndes paa den anden Side; vi kan sige, at »der er noget saa naturligt ved Døden — vi kommer — vi gaar. Der er ingen Afbrydelse.« Vi har en dybere Forstaaelse af saavel Livet som Døden end noget andet Folk paa Jorden, og vi forstaar i Ordets egent-

ligste Forstand, at »Døden er *Livet* for alle, som tror«, thi kun ved at benytte Livet her paa Jorden paa den rette Maade, kan Døden faa den Betydning, som den skulde have, nemlig at bringe os ind til en Plads, hvor vi vil være i Stand til fortsat at arbejde, til fortsat at udarbejde os en Frelse, at vi engang maa komme i Guds Nærhed.

DØMMER IKKE.

(Ved *W. George Jordan.*)

Der behøves kun een Egenskab for fuldstændig at kunne forstaa Karakter, og hvis et Menneske besidder den, kan han vove sig til at dømme andre; denne Egenskab er Alvidenhed.

Mange Mennesker studerer Karakter paa samme Maade, som en Korrekturlæser stirrer paa et stort Digterværk. Hans Øre er døvt for Liniernes majestætiske Musik, og hans Øjne er blinde for den magiske Fantasi, som Komponistens Geni har fremmanet; Korrektøren er nemlig helt optaget af at søge efter et omvendt Komma, et fejlagtigt Spatium eller et forkert Bogstav. Hans Opgave er alene den at finde mulige Ufuldkommenheder og Fejl.

Mænd, som roser sig af deres Dygtighed i at opdage de svage Punkter, Forfængelighed, Uærlighed, Usædelighed og andres Ubetydelighed, tror at forstaa Karakter, men de kender den kun delvis. De kender kun Dybden, til hvilken Mennesker kan synke, men ikke Højden, til hvilken de kan naa. En Optimist er en Mand, som har været heldig nok til at omgaas Menneskeheden uden derfor at blive en Kyniker.

Vi ser aldrig den Skive, paa hvilken en Mand her i Livet sigter; vi ser kun den, han træffer. Vi dømmer efter Resultaterne og forestiller os en Uendelighed af Motiver, som vi antager nødvendigvis maa have været i hans Sind.

Men siden Skabelsens Morgen har ingen dødelig været i Stand til at leve saa rent og nobelt et Liv, at han har kunnet

undgaa Misforstaaelse og fejlagtig Bedømmelse af hans Omgivelser. Det er umuligt at opfange et aldeles korrekt Billede gennem et konkavt eller konvert Spejl. Naar et Uheld tilstøder en, er der ofte nogle, som siger: Det er en Straf til dem. Hvorfra véd de det? Har de maaske luret ved Paradisets Port? Naar Sorg og Modgang møder os, betragter vi dem ofte som Pakker med fejl Adresse, der skulde være afleverede andre Steder. Vi passer altfor meget paa vor Nabos Have og forsømmer derved at luge i vor egen. Man har fundet Flasker flydende paa Søen Tusinder af Mile fra det Sted, hvor de blev udkastede. De er bleven omtumlede af Vinde og Vover og af Havstrømmene ført i Retninger, som ingen kan drømme om. Saaledes kan ofte vore tankeløse Udtalelser og Bedømmelser angaaende andres Karakter ved uforudsete Midler bringe Sorg, Elendighed og Skam over den uskyldige. Og Udtalelserne var maaske slet ikke mente saaledes, som de af andre opfattedes og udlagdes.

Et foragteligt Smil, et usympatetisk Skuldertræk eller en overmodig haanende Tavshed kan i et eneste Minut ruinere det hæderlige Navn og Rygte, som en Mand og Kvinde i aarevis har stræbt at bevare. Ligesom en eneste Bevægelse af Haanden kan ødelægge det sarte Væv, som Edderkoppen har spundet, og i hvilket hver Traad er kommen fra dens egen Krop, medens hele Universets forenede Kræfter ikke kunde gengive det sit oprindelige Udseende. Vi behøver ikke at dømme nær saa meget, som vi tror. Vor Tid har en Tilbøjelighed til at dømme hastigt, og denne frygtelige Tilbøjelighed faar stadig Næring ved Hjælp af den sensationelle Presse i alle Lande. 24 Timer efter et Mord viser det sig ofte vanskeligt at finde Mænd nok til en Jury, — Mænd, som ikke allerede har dannet sig en Mening om Morderens Uskyld eller Brøde, og som derfor er uskikkede til at dømme i Sagen. De er i de fleste Tilfælde paavirkede i højeste Grad af partiske Fremstillinger, som de har læst, og de er alle sikre paa, hvem der er Morderen, og har allerede før sig selv forhørt og dom-

fældt ham. Vi hører Referenter fremsige deres Mening med en Sikkerhed, som om de har haft Livets Bog udbredt foran sig. Hvis Agnotens Opfattelse om Livet nogetsteds kommer smukt til Anvendelse, saa er det, hvor andre skal dømmes. Thi det at have Mod til at sige: Endnu véd jeg intet, jeg maa vente, indtil der foreligger stærkere Beviser; jeg maa først høre begge Parter, inden jeg kan træffe min Afgørelse, — det er den højeste Form for Menneskekærlighed.

Det falder underligt, at vi her i Livet tilstaar enhver Forbryder Ret til at blive underkastet upartisk Forhør, medens vi domfælder vore dyrebareste Venner alene paa tilfældige Indicier, hvorved alt Liv blegner, Haabet synker for vore Øjne, og de gyldne Skatte af behagelige Minder forvandles til ubarmhjertige Bebrejdelser og Tab, som martrer os med skrækkelige Lidelser. Vor hastige Dom, som maaske nogle faa Minutters Forklaring kunde have forandret, har muligt skilt kære Venner for hele Livet. Men hvis vi kunde blive saa uretfærdige mod dem, vi har elsket, hvor meget mere uretfærdige kan vi da ikke blive mod andre.

Lad os derfor ikke vove ved vor Dom at forøge andres Pine og Byrder. Dersom vi vil hindre vore Læber i at tale, maa vi kontrolere vort Sind, og vi maa helt ophøre med at sætte os som Dommere over vore Medmennesker. Lad os udrydde Stolthed, Hidsighed, Personligheder, Fordomme og Smaaligheder fra vort Sind, og højere og renere Følelser vil da strømme ind i vor Sjæl, ligesom Luften fylder det tomme Rum. Lad os være overbærende i vore Domme og hellere fremdrage det slumrende Gode i vore Medmennesker end udfinde skjulte Onder. Dersom vi ønsker at opnaa den fulde Herlighed af vor Religion, lad os da benytte dette Motto, som gaves af den højeste Menneskekærlighed: »Dommer ikke«.

W. L. J.

MISSIONSNYHEDER.

Den danske Mission.

ANKOMST.

Ældsterne Niels Jørgen Larsen fra Logan og George Philip H. Jensen fra Salt Lake City, Utah, ankom til København den 23. Marts med »Oscar II«. De havde en behagelig Rejse med Undtagelse af et Par Dages svær Søgang. Disse Brødre befinder sig vel, og vi byder dem paa Missionens Vegne hjertelig velkommen.

BESKIKKELSER.

Ældste Niels Jørgen Larsen er foreløbig beskikket til Aarhus Konference med Tilladelse til at besøge sin Slægt indtil Konferencetiden den 18. April.

Ældste George Philip H. Jensen er beskikket til at virke i Kobenhavns Konference.

NOTITS.

Vi vil gøre Ældsterne og alle Hellige opmærksomme paa, at de ikke modtager nogen som Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, medmindre de er forsynede med trykt Certifikat, da flere under Paaskud af at være Medlem af Kirken har laant Penge og andre Genstande af Medlemmer af Kirken og til Tider af vore Venner.

Joseph L. Petersen,
Missionspræsident.

Den norske misjon.

FORFLYTTELSE.

Ældste John T. B. Johnsen er forflyttet fra Arendals Gren til Oslo Gren og æld. Hyrum L. Jensen er forflyttet fra Oslo Gren til Trondhjems Konference.

Martin Christophersen,
missionspræsident.

BIBELSKE SANDHETER.

(Ved *Carl M. Hagberg*, Oslo Gren.)

Den ganske skrift er indblæst av Gud og derfor nyttig til revselse og optugtelse i retfærdighet. Derfor brødre, kives ikke paa veien, som nogle har for skik, men værer ærbodige, kjærlige og saktmodige og akter hoit det præstedømme, hvormed I ere iklædte, og taler til hverandre, som det sømmer sig de hellige i krydskhet og renhet. Lad ikke eders følelser fra den gamle omgjængelse komme frem med verdslig kløgt, men stræber høiagtende, dybere og dybere ind i vort evangeliums lærdomme og sandheter, og da vil det gi dem naade, som hører derpaa, føde i rette tid, og de vil da utbryde og si: Sandelig, her er det godt at være, og huset vil bli fuldt av hungrige sjæle. Ti se, høsten er stor, men arbeiderne er faa. Derfor, tænk du menneske, som har smagt av Herrens godhet, hvilket ansvar du har til proklamering for den ganske verden: At Herren har talet paany.

HVAD ER INTELIGENTSE?

(Af ældste *Gustav G. Risan*, Trondhjem.)

Naar jeg i stille stunder, ved mit lille skrivebord eller i ensomme aftenturer under et tindrende stjærnehvælv, lar mine tanker fordype sig i vor himmelske Faders evige evangeliums hærlige og opløftende sandheter og prinsipper, saa vil tankerne som regel særlig fæste sig ved den mæktige, ved den til alt godt inspirerende sandhed, der har oplyst mig om, at »mit liv, min intelligents, min aand« den er ikke af jordisk oprindelse, den hører egentlig ikke denne jord til, men at den er af guddommelig oprindelse, af himmelsk herkomst, og at den ikke tok sin begyndelse ved sin indtrædelse i denne tilværelse, men at den har existeret fra evighed af. Den existerte som et selvstændigt fornuftvæsen endog da, naar de bestand-

dele, som vor jord bestaar af, kun var til som atomer og molekyler i det store uendelige rum. Hvilken mægtig sandhed! Vor aand, som idag er iklædt et jordisk legeme, den fryded sig i sang og hellig tilbedelse af den øverste blandt Guderne, længe før vor jord rulled ind i sin bane som en organisered klode.

Netop denne mæktige sandhed om »aandens foruttilværelse som selvstændidt fornuftvæsen«, den aabner uanede vidder for vort blik, og først under denne kundskabs synsvirkel faar vi den rette forstaaelse af vort eget jordlivs betydning og vise hensikt, ligesom den og lar os skimte svar paa mange af livets store spørgsmaal, som vi ellers ikke kunde ane nogen rimelig løsning paa.

Denne sandhed om aandens foruttilværelse, den er, i al sin storhed, aabenbaret til os ved vor tids store profet Joseph Smith, endskjønt vi og i den gamle bibelbog har mange klare hentydninger dertil. Jeg henviser i saa henseende til Jeremias 1: 4—5; Job 38: 1—21; Efeserbrevet 1: 3—11 o. s. v.

I alle disse paapekte henvisninger findes klare, greie vidnesbyrd om den sandhed, »at vor aand existerte, fryded og glædet sig i sin Guds nærhed, før den kom til vor jord«. Men saa melder sig det store spørgsmaal:

»Naar vi saaledes engang var i vor Guds nærvær, naar vi engang har været i »de himmelske boliger« og fryded os ved fadertronen, uten synd, skyldfri og ren, hvorfor skulde det da være nødvendig og bli sendt hidned til en jord, hvor synd skulde bli herskende, hvor nød og sorg vilde regjære, hvor saa mange fagre livshaab brister, hvor saa mange ubefæstede sjæle seiler sin livsskute isænk? Hvorfor var det nødvendig? Hvorfor blir vi sendt til jord?«

Svaret paa disse spørgsmaal tør vel søkes deri, at »aandens herlighed« i foruttilværelsen den var, i en forstand, ikke fuldkommen. Med andre ord, aanden var i sin foruttilværelse kommet saalangt i sin udvikling, som den under de omstændigheter kunde naa. Men det var Guds vise hensikt, at den skulde naa længere, at den skulde naa saa langt i sin udvik-

ling, at den engang kunde bli »Gud lig«, at de engang skulde bli »Guder«, i hærlighed og inteligents, i evig fremadskriden. For at aanden engang skulde naa saalangt, saa var det i følge »inteligentsen« og »sandhetens evige love« nødvendigt, at aanden maatte komme ned til vor jord for at forenes med de jordiske elementer, for derved og opnaa betingelserne for opnaaelsen af den »fulde glæde«.

Derfor saa siger ogsaa Joseph Smith i Paktens Bog 93: 33 følgende ord:

»Mennesket er aand. Elementerne er evig, og aand og element, naar de er uadskillelig forenede, annammer en fylde af glæde.«

Af disse profetens ord ser vi Guds vise hensikt ved og la aanden komme til jord for og ifore sig det jordiske tabernakel, de skulde derved gives adgang til og udvikle sig slik, at de engang i tidernes lange løb kunde bli »Gud lig«. Denne mæktige udvikling kunde imidlertid ikke ske paa anden maate end, at aanden, der i foruttilværelsen kun kjendte det gode, ogsaa maatte faa anledning til og bli bekjendt med det godes motsætning, det onde, og som selvstændig væsen med fri vilje bli sat paa prøve, og selv, ved sit valg, vise om den bestod prøven. Alle disse aander, som saaledes er bleven legemliggjorte, som har mottat et jordisk tabernakel, de eier derfor retten til, selv om de dør i sin spædeste barndom, i opstandelsen at faa sine legemer tilbake og i de evige boliger nyte den glæde, som følger dermed. Men det vil vi da alle forstaa, *»at makten, at herligheten i sin høieste superlativ, den vil kun bli den aand tildel, der under jordlivets bitre skole har lært at tøile sit sind, har lært at behærske sine lidenskaper, har lært at bøie sig for himlens Gud og at vandre paa rætfærdighetens veie.«*

Som ovenfor nævnt, saa kaster denne sandhed, om »aandens foruttilværelse«, lys over mange af livets store spørgsmaal, som man, denne kundskap foruten, ikke har nogen tilfredsstillende løsning paa. — At alle disse aander i forut-

tilværelsen ikke var like langt kommen i udvikling og inteligents, at de ikke stod paa samme intelektuelle standpunkt, men, at der var forskjel paa deres evner, anlæg og karakter, det faar vi en forstaaelse af, naar vi med eftertanke læser Abrahams bod 3die k., 22 og 23 v. Af disse, og ligeledes af Herrens ord til Jeremias, ser vi det klart, at aandernes karakter, inteligents og intelektuelle standpunkt var høist forskjellige, og at de længst komne i udvikling og inteligents fik størst hæder og herlighed. Denne sandhed leder os atter stærkt hen til den tanke, at aandens tilstand i foruttilværelsen influerer stærkt paa vort liv hernede paa jord. Thi naar Gud sendte aanderne ned til en syndig jord, saa sendte han dem ikke helt forsvarrsløs, men den erhværvede udvikling, de fremelskede evner, den samlede inteligents i foruttilværelsen, den fik aanden med sig, saa at sige, i vuggegave, naar den føddes til vor jord, og denne medfødte inteligents har været mennesket en mæktig hjælper i livets bitre strid. Den inteligents, som Adam i sin foruttilværelse var i besiddelse af, hin gang, da han under himlens aandløse stilhed og forventning valgte og gaa ned til jordens prøvelser og gjenvordigheter, for og bli menneskeslægtens stamfader, den inteligents var det, som efterhvært, som aanden strakte hans legeme op til og bli fuldvoksent, holdt ham oppe under vanskeligheterne, og som gjorde, at han fortrosted sig til de ord, Gud uttalte, »at kvindens sæd skulde knuse slangens hoved«. Den inteligents, som Jeremias i foruttilværelsen hadde naad op til, den bidrog uten tvil sit til, at han blev sat som et sandhetens vidne, som en mæktig profet blandt et gjenstridigt folk. Den inteligents, som Abraham i foruttilværelsen hadde oparbeidet og udviklet, var uten tvil en mæktig aarsak for ham til at holde fast ved Guds forjættelser til ham om, at »i hans slækt skulde jordens slækter velsignes«, holde fast ved denne forjættelse, ogsaa hin dag, da han gik den tunge gang for og ofre sin eneste søn. Den inteligents, som Jesus Kristus hadde i Faderens nærhed, før han kom til jord, den skimter vi noget af, da han som

12aars gut kommer med saadanne spørgsmaal og svar, at selv de skriftkloge rabbinere maatte forundre sig. Og tilslut, den inteligents, som vor tids store profet, Joseph Smith, i sin foruttilværelse, i omgang med de store aander, hadde oparbeidet sig, den inteligents var det sikkert, der bevirket, at han som 14aars gut en dag ligger gjemt i skogen i alvorlig bøn til himlens Gud. Den inteligents var det, der sikkert gjorde ham værdig til at paabegynde »den sidste store husholdning«. Hvad er saa denne inteligents, der kan bli en saa mæktig spore i et menneskes liv? Hvor er den fra? Hvor er dens ophør? Mange har forsøkt og gi svar derpaa. Mange har misforstaaet ordet, og mange benytter det uten tanke paa, hvad de selv mener derved. Af egen visdom skal jeg ikke forklare, hvad denne inteligents er, men jeg vil fæste opmærksomheten paa, hvad Joseph Smith sier derom i Paktens bog 93 k.: »Guds herlighed er inteligents, eller med andre ord: »Lys og sandhed.«« Disse tilsynelatende enkle ord fortæller os ganske klart, at »selve inteligentsen det er selve sandheten«, det er selve lyset, det er *alt* der kommer ind under begrebet »sandhet«. Og siger profeten: »Inteligentsen, eller sandhetens lys, blev aldrig skabt, eller dannet, og kan ei heller blive det (93 k., 29 v.). Sandheten eller inteligentsen er saaledes noget, *der har existeret fra evigheten af.* Videre siger profeten, at: »intelilents forener sig med inteligents, visdom med visdom, sandhed omfatter sandhed, dyd elsker dyd, lys forener sig med lys« o. s. v. (84 k., 40 v.). Af profetens uttalelser ser vi da, at *vor egentlige sande inteligents det er det sandhetens lys, der er i os.* Og formedelst de sandhetens lys, formedelst den inteligents, som aanden bibrakte sig i foruttilværelsen, som den udvikler under jordlivets gang, saa higer den bestandig efter mere sandhed, efter mere lys, efter mere kundskap, og jo mere vi faar, des mere skal der og til for at tilfredsstille en higende spørrende aand. Dette er noget, der gjælder paa alle felter, for videnskapsmanden, dikteren, folosofen, dogmatikeren, kort sakt, det gjælder alt, og jeg tænker, vi alle, som har

annammet evangeliet, kjendes os svært godt igjen paa dette felt. Vi fik engang forstand paa evangeliet. Vi mottok det ved omvendelse og daap, og formedelst »den Helligaand«, der blev besegled paa os, saa begyndte evangeliets hærlige dype sandheter smaat om senn, at aabne sig for vort blik, og vor lille aand, der blev overvældet af det lille beskedne blik ind i Guds store værksted, den blev mere og mere videbegjærlig, paa en forunderlig maate saa følte den sig i slækt med disse mæktige sandheter, som ligesom vældet ind over den, og den lærte snart, *»at veien til sand udvikling, veien til »inteligentsens ophøielse«, den fører gjennem en aandens ydmyge underkastelse af sin himmelske Faders vilje og lov.«* Er det da kun vor kirkes folk, der er inteligente? Det være langt fra mig at hævde. Jeg skal villig indrømme, at der mangen gang ser smaat ut med vor inteligents i sammenligning med de store aander, paa literaturens, paa videnskapens, paa forskningens omraader o. s. v. det er sandt. Men i det lange løp, saa vil dog vor inteligents, om vi forblir trofast mod vore pakter, overstraale disse store aanders, naar vi tar den evige fremadskriden i betraktning. Thi profeten siger: »Den, der holder Guds bud, annammer sandhed og lys, indtil han bliver herliggjort i sandhed og *ved alt.*« Store, vidunderlige ord! Naar vi saa dertil føier profetens ord om, at »sandheten er kundskap om tingene, som de er, som de var, og som de skal bli«, ja saa aabner der sig for en, i ydmyghed, efter sandhed higende, spørgende og længtende aand, et saadant fremtidsperspektiv, som vel ingen af os har ord til og beskrive. Et fremtidsperspektiv, der bør lede til, at hvær fiber i vort liv, enhvær evne, der er os git, maa anspændes til det ytterste for at efterleve »den høieste inteligents vilje og lov«. Da skal vi faa erfare at:

»Engang skal vor higens fængsel sprænges,
Aabnes kundskaps lyse helligdom.
Det, hvorefter nu »vor anen« længes,
Skal »vor viden« kraftig gripe om.«

EN GRUNDLÆGGENDE LÆRDOM.

(Av ældl. *John A. Widtsoe.*)

Blandt de store lærdomme, der har været aabenbaret til profeten Joseph Smith, er ingen større og mere grundlæggende end den, at Gud er fra evighet til evighet, saa langt som vi kan fatte, uten begyndelse og uten ende; vore aanders fader, som, forsaavidt angaar hans handlemaate med det menneskelige liv, kan forstaaes ov os og som forstaar os, fordi vi er hans barn. En Gud, hvis herlighet bestaar i at bringe udødelighet og evig liv til menneskene. Det er ikke nødvendig for os i denne kirke at bli »fundamentalister« eller »modernister« eller at fremsætte nye teorier med hensyn til guddommen, for Gud har aabenbaret sig saa tydelig i disse siste dage, at med hensyn til vort jordiske liv kan enhver av os i en tilstrækkelig grad forstaa Guds natur og hans slektskapsforhold til menneskeslekten.

DEN HELLIG-AANDS MISSION.

(Af Ældste *Junius S. Romney.*)

Det er et Grundtræk i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Tro, at en Person, som viser sig værdig til sit Medlemsskab i denne Organisation, er berettiget til den Hellig-aands Vejledning. Velsignelserne, som saaledes kan opnaas, burde eftertragtes med Flid, og naar de er opnaaet, skattes højt.

Der er imidlertid forskellige Maader, hvorved Velsignelser kan opnaas fra dette tredie Medlem i Guddommen. Alle Mennesker, lige meget hvilken Forstaaelse de har af Livet, modtager en Del Hjælp fra dette Medlem; men for at være i Stand til at lodtage den højere Assistance, som han giver, er det nødvendigt at opfylde visse Betingelser, førend denne Hjælp kan modtages.

Den Helligaand kan assistere en Person ved sin direkte Administration som et særskilt Medlem af Guddommen. Saadan direkte Administration modtages som en Gave fra den Helligaand og bliver givet ved Haandspaalæggelse paa samme Maade, som det blev givet af Apostlene paa Kristi Tid.

For at kunne modtage en saadan Velsignelse, maa en Person have Tro paa Gud, omvende sig fra sine Synder og blive døbt af een, der har Myndighed til at udføre en saadan Ordinance. En Person, der ikke har opfyldt disse Betingelser, kan ikke modtage denne direkte Administration. Dette er tydeligt forklaret i Frelserens egne Ord, naar han siger: »Og jeg vil bede Faderen, og han skal giver Eder en anden Talsmand, Sandhedens Aand, som Verden ikke kender og ikke kan modtage, fordi de ikke ser ham, ejheller forstaar ham.« Dette er et tydeligt Bevis for, at denne Velsignelse kun kan komme til en Del af Verdenen, de som har annammet Jesu Kristi Evangelium. Maaderne, hvorpaa denne personlige Assistance er kommet til de enkelte Individer, er mangfoldige og forskellige. I Frelserens Udtalelser til sine Disciple siger han: »Den Helligaand skal lære jer alle Ting, lede jer ind til at Sandhed og bringe alle Ting til Eders Hukommelse.« Gennem den Helligaand kan man modtage et Vidnesbyrd om Kristi Guddommelighed. For »naar Talsmanden kommer, skal den vidne om mig«. Den Helligaands Kraft virker oplysende og fremadskridende. Indflydelsen, som kommer fra denne Personlighed, kan inspirere en hvilken som helst Person uden Hensyn til hans religiøse Anskuelser, den hjælper til at udføre det, som er godt, og dens Kraft kan blive følt af mange paa samme Tid. Ved den er de svageste Mennesker hjulpet til at gøre bedre, og de stærkeste inspireret til at gøre endnu bedre. Betingelserne for at modtage en Fylde af denne Aand afhænger af hver enkelt Persons Værdighed. Alle Mennesker modtager til en vis Grad en Fylde af samme, og mange er ved dens Hjælp hjulpet til en højere Levemaade.

Det er ved dens Hjælp, at alle store Mænd arbejder for

Menneskeslægtens Ophøjelse og Fremgang, og under dens Inspiration bliver disse Mænd til Fakta iblandt Menneskene. Den inspirerer Individer til højere Ting, leder Nationer paa Retfærdighedens Veje og kæmper for den almindelige Fremgang blandt Menneskene. Det er muligt for enhver at modtage disse Velsignelser gennem den Helligaands Mission ved at arbejde for dem. Enhver Mand og Kvinde kan modtage samme, thi den kommer som en Gave fra Gud til Menneskets Ophøjelse.

(Oversat af *W. L. J.*)

DØDSFALD.

Laura Cathrine Christensen af Aalborg døde den 18. Marts 1926 paa Kommunehospitalet.

Søster Christensen var født den 12. April 1882 i Ørsted og blev Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige den 12. Maj 1908.

Begravelsen foregik Søndag den 21. Marts fra Kirkegaardskapellet under Ledelse af Konferencepræsident Amos B. C. Jensen. Ældste Hugo D. Jørgensen indviede Graven.

Kapellet var fyldt af Venner og Fremmede, som med Interesse lyttede til Præsident Jensens Tale.

INDHOLD:

SKANDINAVIENS STJERNE er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Organ i Norge og Danmark. Udkommer den 1. og 15. i hver Maaned. Koster 6 Kroner pr. Aar eller 25 Øre pr. Nummer. Til Salg paa alle Konferencens Kontorer.

Udgivet og forlagt af JOSEPH L. PETERSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).